

عنوان مقاله:

اهمیت شعر و ادب فارسی و عربی در رنسانس اسلامی

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی زبان، ادبیات و گفتمان صلح (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

حمیدرضا شمس اسفندآبادی - دکترای تاریخ، فرهنگ و تمدن اسلامی

علیرضا حسینی - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه کوثر بجنورد

خلاصه مقاله:

در قرن چهارم هجری (دهم میلادی) اداره امپراتوری اسلامی به حالت قبل از فتح عرب بازگشت و دولت های جداگانه پدید آمد، همچنان که به جز فترت های کوتاهی در تاریخ، شرق همواره حال بدین منوال بوده است. این تجزیه تا حدود 324 هـ (935 م) انجام یافت. این قرن برای فرهنگ و تمدن اسلامی یک رنسانس محسوب می شود و رونق علوم و ادب و فنر و فنون و اقتدار دانشمندان و ادیبان و شاعران و صنعتگران و صاحبان فن، سیادت فرهنگ و تمدن اسلامی را موجب گشته بود. از این میان شاید بتوان شعر و ادب فارسی و عربی را به عنوان چهار دروازه ورود و صدور دیگر شاخه های علوم و فنون و مظاهر دیگر فرهنگ و تمدن اسلامی فرض نمود. در این مقاله سعی براین است که نقش و جایگاه و اهمیت این چهار دروازه، در این رنسانس اسلامی مورد بازکاوی و تجزیه و تحلیل قرار گیرد. روش جمع آوری کتابخانه ای و توصیفی است.

کلمات کلیدی:

شعر و ادب، فارسی و عربی، رنسانس اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021569>

